

264

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

LEDEN 2015

Milí farníci a čtenáři,

když jsem před půlrokem psal úvodní slovo do stolního kalendáře naší farnosti pro rok 2015, agentury přinášely děsivé zprávy z dalekého i blízkého okolí, kde probíhaly války, vraždění, vypalování domů, vyhánění z domova, usekávání hlav. Sýrie, Irák, Izrael, Ukrajina – to byly nejčastěji skloňované názvy zemí, v nichž se tyto hrůzné události odehrávaly. Velmi jsem doufal, že lidstvu bude stačit několik měsíců na to, aby pochopilo, že se musí opět naučit milovat, odpouštět si a nemyslet jen na sebe, ale hledat dobro bližních, kvůli nimž je správné zříct se i vlastního blaha a prospěchu. Modlil jsem se, abychom

především my křesťané pochopili, že právě v tomto světě můžeme ukazovat jinou formu soužití, v němž nezáleží jen na jednotlivcích a jednotlivých rodinách, ale na celých obcích a komunitách.

Uplynulo celé pololetí a informace o mrtvých obětech a násilných činech neumlkly. Naopak přibývalo dalších několik ohnišť násilí: v Albánii, Moldávii, severní Africe, Nigérii či USA. Zdá se, že několik desetiletí míru, které víceméně většina světa mohla prožívat jako Boží dar, jsou u konce. Teroristické útoky už neřeší pouze dotčené státy, ale i ostatní, jimž záleží na rovnováze sil v celosvětovém měřítku. Přibývá pomluv, křivých výpovědí, lží v přímém přenosu a nespravedlivých únosů i v zemích, které donedávna patřily k vyspělým a ukázkově tolerantním.

Nechci být šířitelem poplašných zpráv ani prorokem špatných zvěstí. Naopak – rád bych v nás všech probudil dobro a sílu lásky, abychom v letošním roce, který právě začíná, nečekali se založenými rukama, že se konflikty samy vyřeší a my v Česku (či dokonce v Praze nebo na Žižkově zvlášť) budeme sami pro sebe ostrovem blahobytu a spásy. Již nyní, kdy můžeme v klidu večer usínat a ráno zase vstávat, se můžeme rozhodnout k tomu, co by mělo být pro věřící samozřejmostí: odstraňovat zdi mezi sousedy v kostelních lavicích a začít s nimi mluvit, zdravít je a zvát na přátelská setkání; všimnout si chudších mezi námi, vzdát se dobrovolně vlastních zisků, aby bylo v církvi a ve farnosti méně chudoby a bídy; přestat zbrojit a začít likvidovat arzenál nadávek a uražených poznámek směrem k těm, kteří si dovolili být jiní, než bychom si přáli; vysílat z vlastních rodin a řad syny a dcery, aby se věnovali dobročinným aktivitám a nevolili svá povolání pouze podle výdělků a společenského postavení; nebát se znovu vrátit do sexuální oblasti předmanželskou čistotu, zápas s onánií, odmítnutí porna a bezmeznou manželskou věrnost; ukázat a veřejně projevit nadšení pro Boha a víru v něho, radost ze služby ve farnosti a lásku k církvi...

Je to vše naivita? Bláznovství? Ztráta citu pro realitu?

Chce se mi věřit, že i přes vlastní pády a nedokonalost se i letos pokusíme společně nekritizovat svět a házet po něm kamení, ale vzájemně žít ideály, které nám nemůže vzít ani dnešní doba. Právě v současnosti, kdy se vulgarita stává součástí prezidentského projevu, sobectví zase vlastností mnoha úspěšných manažerů a nemravnost či podvody provázejí jednání některých bývalých ministrů, chceme (nejen) na Žižkově vytvářet farní společenství, kde to může být i jinak...

Miloslav Mgr

Milí farníci,

v novém roce 2015 vám přeji ke každému kroku životní elán, zvláště v situacích, které jsou náročné a těžké. Dovolte mi, abych vám touto cestou také moc poděkoval za vaši pomoc a podporu. Velmi si toho vážím a za vše, čím mě provázíte, jak za to duchovní, tak za to materiální, upřímně děkuji. Těch možností, kdy se dostat do farnosti je méně, ale chci vás ujistit o své modlitbě za celou žižkovskou farnost. Když se ohlédnou za uplynulým měsícem v semináři, tak silným momentem byla společná vánoční besídka.

V průběhu tohoto večera jsme měli možnost jako v rodině při lámání oplatek si navzájem popřát a obdarovat se, ale také se omluvit a odpustit si. V lednu, po slavnosti Zjevení Páně, bude již tradiční žehnaní našich pokojů. Po svátku Křtu Páně začíná zkouškové období. I tento semestr je náročný, ale zajímavý. Zdraví

Fluct Mirosław

LEDEN			
1.	čt	MATKY BOŽÍ PANNY MARIE	Slavnost
2.	pá	sv Basil Veliký a Řehoř Naziánský	Památka
3.	so	Nejsvětější Jméno Ježíš	
4.	ne	2. NEDĚLE PO NAROZENÍ PÁNĚ	
5.	po	sv. Telesfor	
6.	út	ZJEVENÍ PÁNĚ	Slavnost
7.	st	sv. Rajmund z Peňafortu	
8.	čt	sv. Severin	
9.	pá	sv. Julián	
10.	so	sv. Agathon (Dobromil)	
11.	ne	KŘEST PÁNĚ	Svátek
12.	po	sv. Probus (Pravoslav)	
13.	út	sv. Hilarius z Poitiers	
14.	st	sv. Sáva Srbský	
15.	čt	sv. Pavel Poustevník	
16.	pá	sv. Marcel I.	
17.	so	sv. Antonín Veliký	Památka
18.	ne	2. NEDĚLE V MEZIDOBÍ Panna Maria, Matka jednoty křesťanů	Památka
19.	po	sv. Márius a Marta a jejich synové	
20.	út	SV. ŠEBESTIÁN, SV. FABIÁN	Poutní slavnost
21.	st	sv. Anežka Římská	Památka
22.	čt	sv. Vincenc	
23.	pá	sv. Ildefons	
24.	so	sv. František Saleský	Památka
25.	ne	3. NEDĚLE V MEZIDOBÍ Obrácení sv. Pavla, apoštola	Svátek
26.	po	sv. Timotej (Bohuslav) a Titus	Památka
27.	út	sv. Anděla Mericiová	
28.	st	sv. Tomáš Akvinský	Památka
29.	čt	sv. Sulpicius	
30.	pá	sv. Martina	
31.	so	sv. Jan Bosco	Památka

1. 11. 2014

rozhlasové Doteky víry (tentokrát s otcem Milošem) byly – jak jinak v tomto termínu – o smrti, o pohřbívání, ale i o naději a pravdě o věčném životě

2. 11. 2014

tradiční dušičková bohoslužba na Olšanských hřbitovech každoročně přiláká desítky zájemců nejen ze žižkovské farnosti, ale i z řad široké veřejnosti, která si k centrálnímu kříži přichází modlitbou zavzpomínat na své zemřelé (A)

8. 11. 2014

s berlemi, ale s nadšením otec Miloš vyprávěl o pražských Hájích: a pro mnohé překvapivě našel kus přírody, dobře utajenou kapličku se sv. Janem Nepomuckým a pak přišla ještě nejen pozvánka do cukrárny, ale i do kina

8.–9. 11. 2014

již poněkolkáté zaznamenala humanitární sbírka oblečení a dalších předmětů pro chudé a nuzné klesající zájem; snad i proto, že v posledních měsících na Žižkově přibyla řada sběrných kontejnerů pro Diakonii Broumov, s níž tuto sbírku léta spolupřádáme

15. 11. 2014

na pražských Hradčanech uvítali věřící státního sekretáře Svatého stolce kardinála Pietra Parolina; po vzpomínkové mši na výročí svatořečení Anežky České následovalo celodiecézní setkání ministrantů – ty žižkovské vedl Michal Hladík

16. 11. 2014

rodiny s dětmi po svatoprokopské mši pokračovaly společným obědem ve farním centru a pak se vydaly po stopách sv. Martina do Prokopského údolí (B, C)

26. 11. 2014

Sdružení katolických lékařů zvolalo otce Miloše na své pravidelné střední setkání; tématem jeho přednášky bylo „Manželství před církevním soudem“

28. 11. 2014

televize Noe poprvé uvedla třicetiminutový medailonek Krasohled o encyklopedii Olšanské hřbitovy, jejímž autorem je žižkovský farář Miloš Szabo

A

B

C

29. 11. 2014

Bára a Petr Vobořilovi srší vždy dobrou náladou a spoustou nápadů; i přesto, že sami mají dost práce se třemi dětmi, věnují hodně svého času žižkovské farnosti, tentokrát učili přítomné vázat adventní věnce

30. 11. 2014

opět tady máme advent: po požehnání věnců na nich desítky farníků rozsvítily první adventní svíčku a farní oslík nejen dětem rozdál první adventní úkol

slavnostní mše farnosti s účastníky setkání Taizé

čtvrtek 1. ledna 9.30

Sv. Prokop

povánoční úklid kostelů

sobota 3. ledna 8.00

Sv. Prokop

sběrka na splátku úvěru

neděle 4. ledna (všechny mše)

Tříkrálový koncert a tříkrálová sbírka

neděle 4. ledna 17.00

Sv. Prokop

žehnání vody, křídý a kadidla

úterý 6. ledna 18.00

Sv. Prokop

farní vycházka

sobota 10. ledna 8.30

setkání ministrantů

neděle 11. ledna 17.00

farní centrum

setkání hledačů

neděle 11. ledna 19.00

farní centrum

prezentace knih otce Miloše o Olšanech

středa 14. ledna 18.00

informační centrum Prahy 3

příprava k manželství

pátek 16. ledna 19.00

farní centrum

příprava k biřmování

neděle 18. ledna 15.00

farní centrum

setkání s rodiči prvkomunikantů

neděle 18. ledna 18.30

farní centrum

pout' k sv. Šebestiánu

úterý 20. ledna 18.00

Sv. Roch

setkání hledačů

pátek 23. ledna 19.00

farní centrum

eucharistický výstav

úterý 27. ledna 17.30

Sv. Anna

pololetní prázdniny

pátek 30. ledna

Výstava Matka a syn

Soubor gotických madon a verakoinů, tedy otisků Kristovy tváře na plátno, který ve 14. století vznikl pro katedrálu sv. Víta, ukazuje výstava, v Císařské konírně na Hradě. Vystaveny jsou i další obrazy a sochy Panny Marie a Krista a související artefakty, především relikviáře, jež hrály významnou úlohu v duchovním životě lidí doby Karla IV.

Správa Pražského hradu nabízí ke vstupence za 160 korun do konce ledna i prohlídku Svatovítského pokladu.

Výstava madon potrvá do 15. března.

Ing. Alena Geppert (25). Rozhovor probíhal na dálku, paní Alena totiž nyní žije se svým mužem na Taiwanu, žižkovský chrámový sbor vedla zhruba tři roky a doufá, že se k němu bude moci zase brzo připojit. Až do říjnového odletu z vlasti pracovala na plný úvazek jako inženýrka předsériové kvality ve výrobním závodě TRW.

○ Taiwanu a tamním životu se můžete více dozvědět na cestovatelském blogu www.cestygepardu.blogspot.tw, který manželé Geppertovi začali psát.

V poslední době se vám změnil život, popište nám, kde a proč nyní žijete?

Dokončila jsem studium na VŠE v Praze, zasnoubila se a zhruba necelé dva měsíce před svatbou jsme se dozvěděli, že muž dostal práci na nově vznikajícím českém lektorátu na University v hlavním městě Taiwanu, v Taipei. Po sňatku manžel odletěl a já jej následovala. Dům zahraniční spolupráce vysílá každoročně na zahraniční univerzity lektory českého jazyka, a tak manžel nyní pracuje jako lektor na katedře slavistiky na zmíněné univerzitě v Taipei. Studenti se učí češtinu jako další slovanský jazyk vedle ruštiny. Znají Prahu a chtěli by se dostat do ČR v rámci studentských výměn a dalších programů. V současné době se zde český jazyk učí na 50 studentů, o češtinu je zájem.

Jak vypadá váš běžný den?

Část dne věnuji studiu tradiční čínštiny, chodím nakupovat na trh nebo do supermarketu, vařím z místních surovin, chodím na univerzitu za studenty učit je české lidové písně, píšu blog o našem životě na Taiwanu a snažím se, abychom tady vůbec nějak mohli společně fungovat. Všechno je nové a jiné – město, písmo, lidé i jejich styl života.

Jak se učíte čínštinu?

Dvakrát týdně v Čínském jazykovém centru. Tyto hodiny nám zdarma nabídla katedra slavistiky. Kromě toho si ještě připlácíme soukromé lekce. Tradiční čínština zde na Taiwanu si zachovala klasičtější podobu čínských znaků, na rozdíl od zjednodušené čínštiny na pevnině. Znaky jsou zde komplikovanější, ale zároveň si zachovaly svůj původ v piktozramech, např. hora 山, brána 門, domov 家. Poslední znak – prase pod střechem – odkazuje k tradičnímu obydlí Číňanů, ve kterém bylo přizemí domu určeno hospodářským zvířatům.

Písníčky na dvě stránky, Cyklus písní na texty moravské lidové poezie, noty pro sólový zpěv nakladatelství Bärenreiter Praha.

Bohuslav Martinů (*1890, † 1959), poličský rodák, světově uznávaný hudební skladatel, od roku 1924 žil mimo vlast, více na www.martinu.cz

Vyskytuje se na Taiwanu křesťanství?

Ano. Přestože se ke křesťanství hlásí asi pět procent obyvatel, vyskytuje se zde v mnoha podobách. Při našem minulém výletě nás místní známá a průvodkyně vzala do jejich moderního „kostela“. Byla to místnost v přízemí domu, která o nedělích slouží ke mším a přes týden je oltář i ambon schovaný za závěsem a místnost funguje jako kadeřnický salon. V Taipei jsme objevili asi pět farností, ve kterých probíhají klasické katolické mše v anglickém jazyce. Na Taiwanu jsou jinak nejsilnějšími náboženstvími taoismus a buddhismus v různých místních kombinacích.

Co vás nejvíc překvapilo?

Lidé jsou tu milí a velice přátelští, ale jasnou odpověď na otázku od nich nedostanete. Celá společnost funguje kolektivisticky, mají jiný humor i typ zábavy. Jedí většinou venku, a naopak téměř nikdy nechodí „na jedno“ – není kam. Příroda je stále zelená, subtropická až tropická, hornatá země s vlhkým přímořským klimatem. Taipei je plná cyklostezek podél řek i centrem města.

Můžete tam získat práci?

Zatím mi to přijde jako zcela nemožné. Neumím čínsky, na odeslané žádosti o zaměstnání v angličtině nikdo neodpovídá, cizinci běžně nedostávají pracovní povolení.

A naše tradiční otázka – jakou knihu byste doporučila čtenářům?

Vybrala jsem cyklus krátkých písní pro klavír a sólový hlas s názvem Písníčky na jednu stránku nebo Písníčky na dvě stránky od Bohuslava Martinů. Zpívala jsem z nich Taiwančům na univerzitě a moc se jim to líbilo.

-vh-

Věž ukazuje vzhůru k modrému blankytu

Homilie kardinála Tomáše Špidlíka (1919–2010) z 31. prosince 2004

Staří kazatelé rádi vypravovali na Nový rok tento příklad. Je populárního rázu, ale jako děti jsme je rádi poslouchali. Umírá starý člověk. Není to šťastná smrt. Žil všelijak, na Boha nemyslel, své povinnosti zanedbával. Lékař mu řekl, že už má nanejvýš hodinu života. Co teď dělat? Lituje svého poblouzení. Ale dá se něco ještě napravit? Alespoň tu poslední hodinu budu myslet na Boha, vynasnažím se modlit. Ale nějak to nejde. Kdo se celý život nemodlil, při posledním dechu těžko nachází slova. A čas zatím letí. Už mu zbývá jenom půl hodiny, pak už jenom čtvrt. Ale ta uletí jako blesk. Bijí hodiny. Starý člověk vydechne, ale v tom samém okamžiku vyskočí z postele mladík plný síly a svěžesti. Ten umírající byl totiž starý rok a v zápětí začíná nový. Morální poučení z toho příkladu je celkem potěšující: můžeme stále začínat znova. Po starém roku vstupujeme do nového, po prošlém měsíci, týdnu, dnu nás čeká něco nového. Ale zamysleme-li se nad tím hlouběji, přece jenom to úplně radostné není. Co začíná, časem zase končí a co končí, není trvalé, je pomíjivé. /.../ K tomuto pesimistickému závěru došel autor biblické knihy Kazatel: „Pomíjivost, samá pomíjivost, všechno pomíjí. Jaký užitek má člověk z veškerého svého pachtění? (1, 2-3). „Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat; je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat; je čas plakat i čas smát se; čas truchlit i čas poskakovat; je čas kameny rozházovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat; je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odházovat, je čas roztrhávat i čas sešívát, čas mlčet i čas mluvit; je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje. Jaký užitek má ten, kdo pracuje, ze všeho svého pachtění?“ (3, 1-9). /.../ Lidé nikdy nedokázali pochopit tajemství času a věčnosti. Zajímá nás proto, jaké pojetí o tom nacházíme v Bibli. Jeden židovský vědec, který srovnává myšlení řecké se semitským, začíná touto úvahou. Pro semity není čas něco mimo věci. Je to rytmus daný věcem samým. Proto píše Kazatel, kterého jsme citovali, že má každá věc „svůj čas“. Podle Bible tady Bůh dal všemu, co stvořil, svůj

určitý čas. Každá věc i každá osoba je jakoby plamínek lampy. Zmítá se a s svít, až dohoří.

V přírodě stále pozorujeme, jak rytmus věcí slábne. Oheň hasne, květiny vadnou, zvířata odumírají. A co člověk? Stalo se něco podivného. Bůh dal jeho tělu

čas. Ale současně mu vdechl i svého ducha, který je věčný. Časem jeho vibrace, jeho plamen neslábne, ale sílí tak, že doroste do plamene života Božího. Plamen našeho časného života ještě blikotá, díky Bohu. Ale rozhodně poněmhu slábne a možná i zhasne. Ale jsme schopni jej spojit s duchem, dát všemu, co prožíváme, duchovní hodnotu, a tím to vstupuje do věčnosti. I Kristus, tím že se stal člověkem, vstoupil do času. Narodil se v době císaře Augusta a zemřel za dnů Pontského Piláta. A přece se jeho narození a jeho smrt staly věčnými. Těžko je nám si to představit. Lidově se líčí věčnost jako dlouhý, dlouhý čas. Obrazem toho je ve Starém zákoně dlouhý věk patriarchů. Byli Božími vyvolenými, proto viděli vnuky svých vnuků, uměli až v hlubokém stáří. Samozřejmě je to jen obraz, výraz lidské touhy po věčnosti. Ta se pak nezíská tím, že čas prodlužujeme, ale že mu dáme duchovní hodnotu. /.../ Co budete dělat příští rok? Jediná správná odpověď by byla: To, co neztratí svou hodnotu na věčnosti. Každá myšlenka, každý skutek, který je lidský, tedy pomíjivé, plamínek který blikotá, musí se zapojit do vibrace plamene Božího, který hoří a svítí věčně. Hodiny odbíjejí čas, hodinu za hodinou. Ale lidé je umísťují na věže kostela. Má to praktický užitek. Je tam z dálky vidět a do dálky slyšet. Ale má to i symbolický význam. Věž ukazuje vzhůru k modrému blankytu. Tak i naše šedé dny mají směřovat do výšky jediného dne, který nezná západu. Tam nenajdeme jenom věčné pravdy, věčné ideje, ale náruč Boha, který je osoba a život, který nám jej chce dát ve vši hojnosti.

Gotická katedrála sv. Bartoloměje v Plzni – nejvyšší kostelní věž v Čechách (102,6 m)

(redakčně kráceno)

I jedenácté oddělení V. hřbitovů přináší několik zajímavých náhrobků, ale především informace o lidech, které osud zavál do českých zemí, anebo tady vyrůstali a znamenali pro naši kulturu, vědu či sport svým způsobem průlom a pokrok. U jejich hrobů tedy můžeme dodnes vzpomínat i obdivovat je.

Franz KARG-BEBENBURG (* 1784, † 1860), **baron**

Původem francký rod, známý již v 16. století, používá od roku 1621 predikát von Bebenburg, jenž někteří nositelé jména pak přidali ke svému přízvisku. Rod se rozdělil do dvou hlavních linií, z první vznikla koncem 18. století i ta česká. Franz Karg (* 1784, † 1860) byl sekretářem a později radou Zemského soudu v Praze, jeho manželka:

Caroline KARG-BEBENBURG, roz. Caretto Millesimo (* 1787, † 1856), **hraběnka**

Rod Caretto-Millesimo (někdy psaný i Millesimo-Caretto) je starý italský rod původem ze Savony. Sňatkem s rodem Czernin se dostali v 17. století do českých zemí. Carolinin děd Jan Josef (* 1724, † 1800) vytvořil ze statků Ronov nad Doubravou a Třešňovic u Časlavi Millesimovskou nadaci na podporu zchudlých šlechticů. Jeho stejnojmenný syn byl Carolinin otec a posledním mužským potomkem svého rodu. Caroline vlastnila statek Vojkov na Berounsku. Děti Franze a Caroline pak už opět žili mimo české země. (*hrob V-11-1*)

Augustin BERGER (* 11. 8. 1861 Boskovice, † 1. 6. 1945 Praha), **baletní mistr ND**

Vlastním jménem Augustin Ratzesberger byl jedním z našich nejslavnějších tanečníků a průkopníkem v baletním oboru. Ještě jako dítě se s rodiči přestěhoval do Prahy, kde již jako dvanáctiletý hrál a tančil v Aréně na hradbách ve hře Tricoche a Caiolet. Mladý August se na otcův příkaz vyučil xylografem, ale záhy utekl k italskému divadlu Teatro Italiano, působícímu tenkrát v Praze, s nímž prošel řadu evropských zemí. Kvůli neshodám s manželkou svého tanečního mistra Martinho se vrátil zpět do Prahy již jako plně vyškolený tanečník. Byl pak členem francouzské taneční skupiny Mouche d'or i italského divadla Male Verne, byl prvním cizincem angažovaným v milánském divadle. Roku 1882 se stal baletním sólistou pražského Národního divadla. Zde uvedl jeden z prvních baletů – Excelsior, od roku 1884 byl pověřen funkcí baletního mistra. Za tuto dobu ztvárnil velký počet hlavních rolí (Šelma sedlák, Excelsior, Labutí jezero, Hugenoti, Královna loutek a další). Roku 1886 se oženil s Giulietta

Paltrinieri, ale již po třech letech manželství ovdověl. Díky své invenci se stal známým nejen po celých Čechách, ale i ve světě. Po roce 1900 odešel z Prahy a působil v Drážďanech, v Petrohradě, v Londýně nebo ve Varšavě. Koncem roku 1911 se v Londýně oženil podruhé s Polkou Stašou Lopuszeňskou a následujícího roku se vrátil jako choreograf a baletní mistr do pražského Národního divadla. Po roce 1922 působil většinu času v Metropolitanu opěře v New Yorku, kde si získal velkou slávu a uznání. Během svého dlouhého života účinkoval také ve dvou filmech: *Sněženska z Tater* (1919) a *Únos bankéře Fuxe* (1923). Jeho vnuk Jaroslav Berger (* 1916, † 1983) působil též jako baletní mistr v ND Praha, a později také v Německu a ve Švýcarsku.

Na nízkém soklu před vysokým obeliskem je nápis: Žil jsem, že jsi chtěl, zemřel jsem, že jsi velel. Bronzová busta, která stála více než sto let na soklu, byla začátkem 21. století ukradena.

Giulietta Paltrinieri BERGEROVÁ (* 6. 1. 1866 Modena, † 28. 11. 1889 Praha), **primabalerína Královského zemského divadla**

V roce 1884 absolvovala baletní školu v Teatro alla Scala v Miláně. V roce 1885 byla pozvána ředitelem pražského ND F. Šubertem k hostování v hlavní roli Civilizace v baletu *Excelsior*, kde postavu Otroka ztvárňoval Augustin Berger. Stala se primabalerínou ND v Praze, 5. 5. 1886 se provdala za Bergera v kostele sv. Vojtěcha v Praze a krátce po svatbě 29. 7. 1886 se jim narodila jediná dcera Božena. Giulietta nepřestala tančit a spolu s manželem ztvárnili titulní role v baletech *Giselle*, *Štědrovečerní sen* i *Labutí jezero*. Roku 1888 onemocněla talentovaná a Čechy velmi oblíbená Giulietta na tuberkulózu a rok poté zemřela.

Na jejím hrobě byl vztyčen vysoký obelisk, v portrétním medailonku je její zvětšená kolorovaná fotografie a ve spodní části tato slova: Že růže v krásě žářit mohla na ni a fialky že zvaly jí svou paní, tak

umřela, jak v máji kvítek zvadá. Ó ty, kdo tady stavíš svoje kroky, přej dceři jihu klid ten přehluboký, jež v druhé vlasti nalezla tak mladá. (hrob V-11-2)

Staša LOPUSZEŇSKA, tanečnice
Karel RATZESBERGER (* 1896, † 1924),
kočovní herec

Vedlejší hrob patří druhé manželce Augustina Bergera, na náhrobní desce rodiny Bergerovy je uvedena Wanda z Lopuszenskich Ratzesbergerová. (hrob V-11-3)

Zdeněk HELFERT (* 14. 2. 1849 Praha, † 26. 2. 1891 Bechyně), **šlechtic**

Rod Helfertů pocházel ze Saska, přešel však do jižních Čech a hrál od počátku 19. století nepřehlédnutelnou roli v duchovním životě českého království. Johann Josef Helfert (* 1791, † 1847), svobodný pán, kterého portrétoval Josef Mánes, byl právníkem a na pražské univerzitě od roku 1820 profesorem církevního práva. Syn J. J. Helferta, svobodný pán baron Zdeněk Helfert byl již vychováván česky a měl českou manželku; působil jako ředitel velkostatku v Plánici (v podhůří Šumavy) a inspektor bechyňského panství. Je mj. otcem otcem hudebního vědce a skladatele Jaroslava Helferta (* 24. 3. 1886 Plánice u Klatov, † 18. 5. 1945 Praha) a ředitele Moravského zemského muzea v Brně Vladimíra Helferta (* 27. 9. 1883 Malacky, † 14. 9. 1972 Potštejn). (hrob V-11-12)

Anton von MAYERSBACH (* 1823 Dušníky, † 1887 Praha), **hejtman**

Karl von MAYERSBACH (*, † 1895), **major**
 Nelze vyloučit, že jde o příbuzné rodu Mayer z Mayersbachu. Anton byl v polovině 19. století úředníkem okresního hejtmánství v Klatovech, pak hejtmánem v Rakovníku, Lounech, Chebu a Hradci Králové, major Karel byl jeho bratr. (hrob V-11-20)

Josef PREISINGER (* 24. 1. 1796 Vídeň, † 3. 6. 1865 Praha), **člen Královského zemského divadla**

Pocházel z rodiny vídeňského obchodníka. Po smrti svého otce studoval jako stipendista spolu s Rossinim klavír a zpěv u Romaselliho a Masettiho. Po návratu ze studijní cesty po Itálii se roku 1823 stal basistou vídeňské opery, vystupoval v Gazi,

Bratislavě, Berlíně, od roku 1834 působil v Praze, kde svou kariéru ukončil jako operní režisér. (hrob V-11-38)

Karel HRON (* 11. 11. 1869 Praha, † 4. 7. 1894 Karlín), **náčelník Sokola Karlín**

Do Sokola vstoupil roku 1887, už o dva roky později reprezentoval tuto organizaci na soutěžích v Paříži. Po absolvování vojenské služby byl zvolen náčelníkem středočeské župy a karlínského Sokola. Aktivně se účastnil II. sletu jako organizátor, pracoval v technickém odboru České obce sokolské. Napsal publikace *Župa středočeská o II. sletu všesokolském a O jízdě koňmo*. Zemřel náhle na cvičišti a jeho pohřbu se účastnilo 1600 lidí. (hrob V-11-42)

František ČÍŽEK (* 15. 10. 1850 Křetín, † 24. 12. 1889 Praha), **starosta pražského Sokola**

Založení Sokola v Praze 16. února 1862 vzbudilo velkou pozornost veřejnosti i úřadů, takže pokus o ustavení ústředního orgánu všech sokolských jednot dlouho narážel na odpor oficiálních míst. V březnu 1889 se konečně podařilo prosadit ústřední sokolskou organizaci, Českou obec sokolskou (ČOS), která sdružovala 185 jednot v 11 župách s 21 740 členy. Starostou byl zvolen dr. Jan Podlipný, náčelníkem dr. František Čížek, jednatelem dr. Josef Scheiner. Po smrti Podlipného ho nahradil ve funkci starosty právě advokát František Čížek. (hrob V-11-43)

Ludmila HÁJKOVÁ (*, † 23. 12. 1882), **dramatická umělkyně**

(hrob V-11-80)

-ms-

Příště: V. olšanský hřbitov, 11. oddíl (2. část). Máte-li podrobnější informace o osobnostech uvedených zde nebo o těch, o nichž budeme informovat příště, neváhejte kontaktovat otce Miloše!

146. Silvestr III.

(20. 1. 1045 – 10. 3. 1045, † 1063)

V září roku 1044 došlo v Římě pod vedením hraběte Gérarda di Galeria k povstání proti zhýralému mladému papeži Benediktu IX., jenž pak následně musel město opustit.

Vzápětí pod vlivem rodu Crescenziů prohlásili 20. ledna 1045 novým papežem člena tohoto rodu a římského rodáka Jana, jenž jako biskup působil v chrámě sv. Sabiny v Poggio Mirteto nedaleko Říma, kde Crescenziové sídlili. Nově zvolený papež přijal jméno Silvestr III. Podle některých soudobých pramenů byla tato volba podplacena značně vysokou částkou.

Ač nehodný, přesto legitimní papež Benedikt IX. byl stále naživu a svého úřadu se nevzdal, a tak je velmi diskutabilní, zda byl Silvestr III. vůbec pravoplatným papežem. Zatímco na seznamu papežů v bazilice San Paolo fuori le mura (Svatý Pavel za hradbami) Silvestr III. chybí, v oficiálním seznamu papežů, jenž je součástí vatikánské ročenky Annuario Pontificio, jeho jméno figuruje. Bylo sem vloženo v roce 1947 po důkladné historické revizi papežského seznamu.

Není pochyb, že tato volba byla spíše politickým než církevním počinem, jímž chtěla kdysi vlivná rodina Crescenziů využít nepopularity stávajícího papeže a vrátit se do sféry vlivu v Římě. Papež Benedikt tuto volbu neuznal, nově zvoleného Petrova nástupce ihned exkomunikoval a pár týdnů poté se na

Vlastní jméno nebo rod:	Giovanni dei Crescenzi-Ottaviani
Původ:	Ital
Místo narození:	Řím
Datum zvolení:	20. 1. 1045
Datum abdikace:	10. 3. 1045
Datum smrti:	1063
Místo smrti:	Řím
Místo pohřbu:	pravděpodobně San Liberatore v Magliano Sabina
Pontifikát:	1 měsíc a 20 dnů

přelomu února a března 1045 do města vrátil. Silvestr, jenž si nestihl vybudovat žádnou společenskou oporu ani vojenskou jednotku, musel naopak z Říma potupně utéct.

Vrátil se do svého dřívějšího biskupství Sabina (nyní spojeno s Poggio Mirteto) a po nové papežské volbě, z níž vyšel jako vítěz Jan Gracián pod jménem Řehoř VI., se svého nároku na Petrův stolec dobrovolně zřekl.

Když se však o návrat na papežský trůn potřetí pokusil stále žijící Benedikt IX., začal i on opět uplatňovat svůj nárok na vládnutí, takže musel zasáhnout císař Jindřich III., jenž na biskupské synodě 20. 12. 1046 v italském městě Sutri sesadil jak Benedikta IX., tak i Řehoře VI. a Silvestra III.

O jeho dalším životě ani o okolnostech a přesné dataci jeho smrti se nic neví. Pravděpodobně dožil ve svém sídle v Magliano Sabina a byl pohřben v tamní katedrále, a to někdy před říjnem roku 1063.

Protože z vícero pramenů je zřejmé, že Jan z Crescenziů ze svého sabinského sídla psal úřední biskupské dopisy, po svém vyhnání z Lateránu se mohl beztrestně, a pravděpodobně i s určitým pochopením Římanů, vrátit do původního úřadu nedaleko Říma. Na obrázku synoda v Sutri, na níž je Silvestr III. zbaven papežských insignií.

Prosincová vycházka se koná až po uzávěrce tohoto čísla Prokopských listů, proto reportáž z ní zde naleznete až příští měsíc. Věřím však, že předvánoční atmosféra kostela Matky Terezy na Chodově, jakož i přílehlý Centrální park přiláká dostatek zájemců o poklidnou procházku netradiční Prahou. Než z Opatova odjedeme metrem domů, zastavíme se na hřbitově, kde se točila scéna do filmu Babí léto a kde kromě českých a sovětských vojáků odpočívá také např. český vědec Emil Hadač.

To vše se však ve chvíli, kdy tyto řádky čtete, týká již minulosti a roku 2014. První vycházka v roce následujícím bude zimní výlet k Hamerskému rybníku v Záběhlicích, sraz si dáme

v sobotu 10. ledna 2015 v 8.30.

Sejdeme se na zastávce Pod Vinicí (tram 26 – zastávka Na Hroudě – bus 188), odkud to je kousek k potoku Botič, na němž kdysi Hamerský rybník vznikl. Co však zde bylo předtím, než byl roku 1770 napuštěn? A kde se v něm vzal ostrov o rozloze cca 30 m²?

V lednu sice nelze spoléhat na to, že se v kostele zahřejeme, přesto lze doufat v pohostinnost místního společenství, patřícího do hostivařské farnosti, abychom zde mohli poprosit o požehnání pro zimní měsíce především pro ty, pro něž je toto období obzvláště náročné. I o nich bude řeč: vždyť nedaleko kostela stojí Dům naděje, azylový dům pro ty, co zůstávají nejen v zimě bez domova...

Budeme přemýšlet, dívat se, možná klouzat a padat. Naše vzájemnost na vycházkách se projevuje i podáním rukou, povzbuzením, úsměvem nebo možná nabídnutým teplým čajem z termosky. Budeme to potřebovat, protože ani záběhlický zámek velkostatkáře Václava Černého nám nenabídne útulek na zahřátí, a tak jej budeme míjet a vciťovat se do zimy zdejší chudiny obývající oblast uliček Horní a Dolní Chaloupky. Po schodech vystoupáme až k záběhlickému hřbitovu, vedle nějž ještě nedávno stálo fotbalové hřiště, nahrazené nyní nemocnicí s poliklinikou.

A to je dost na to, abychom vyhledali nejbližší pizzerii nebo jinou restauraci a dali si spolu svařák, grog, kafe nebo čaj. Nebo také dobrý teplý oběd.

P. Miloš

Kříž sv. Pavla (5. část)

Vítejte, přátelé farnosti sv. Prokopa v novém roce 2015! Pro nás, Dcery sv. Pavla, je tento rok rokem jubilejním, neboť v něm oslavíme 100 let existence naší kongregace (vloni jsme slavili s celou Paulínskou rodinou 100 let od založení první mužské větve). Motiv z ikony jubilejního kříže sv. Pavla, na který se chceme v lednu zaměřit, vypovídá něco i o našem povolání: službě církvi a věrnosti Petrovu nástupci.

II. obraz: Setkání sv. Petra a sv. Pavla

Apoštolové jsou zde představeni ve vzájemném bratrském objetí *concordia apostolorum* (dobrá spolupráce apoštolů). Pozdravují se políbením pokoje, které je znamením jednoty církve vycházející ze Zákona, jež vyrůstá z židovské tradice, a církve Milosti, která do sebe přijímá konvertity z pohanství. Ikona ukazuje na Šavlovo přijetí jakožto apoštola společenstvím církve a tím i potvrzení pravosti jím hlášaného evangelia. Apoštol Šavel uznává Petrovu autoritu a je přijat jako pravý apoštol Zmrtvýchvstalého Ježíše.

V Listu Galaťanům (2,1-2.7.9) apoštol národů napsal: „Potom jsem se po čtrnácti letech znovu vypravil do Jeruzaléma spolu s Barnabášem a vzal jsem s sebou i Tita. Šel jsem tam na Boží pokyn a těm, kteří jsou ve zvláštní vážnosti, jsem v soukromí předložil evangelium, které zvěstují pohanům, aby snad moje nynější i dřívější úsilí nebylo nadarmo. Nahlédli, že mně bylo svěřeno zvěstovat evangelium pohanům tak jako Petrovi židům. Když poznali milost, která mi byla dána – Jakub a Petr a Jan, kteří byli uznáváni za sloupy církve – podali mně a Barnabášovi pravici na stvrzení naší dohody, že my půjdeme mezi pohany a oni mezi židy.“

Sv. Pavel je na ikoně oblečen do červeného pláště, který symbolizuje bezmeznou lásku ke Kristu a jeho ochotu vydat svůj život v Jeho službě, a to až k mučednické smrti za víru. Sv. Petr je znázorněn jako muž s bělostnými vlasy, krátkými vousy zastříženými dokulata a oblečen do zlatého pláště, což odkazuje na důstojnost prvního apoštola, který je zároveň nejdůležitějším mezi Dvanácti. Za postavami apoštolů si můžeme všimnout dvou budov: za sv. Petrem je to synagoga, která odkazuje na židovský národ, kterému Petr zvěstoval evangelium. Za sv. Pavlem je to řecká budova, symbol pohanů, ke kterým Apoštol národů obrátil své misijní působení.

Ve shodě s charismatem, které bylo zformulováno a předáno Paulínské rodině bl. Jakubem Alberionem, se i my cítíme silně spojeni s církví i papežem, nástupcem sv. Petra. Chceme a usilujeme o to působit v jednotě s církví, v církvi a skrze církev, prokazujíc synovskou poslušnost papeži, kterého bl. Jakub Alberione nazval „velkým majákem rozsvíceným Ježíšem pro lidstvo každého věku“ (AD 57).

Den		Biblické souřadnice	Obsah čtení
1.	Čt	Job 1,1-2,10	Satanovo osočování
2.	Pá	Job 2,11-4,21	Jobův nářek; První Elífazova řeč
3.	So		
4.	Ne	Job 5,1-27	Zaslíbení nového blaha
5.	Po	Job 6,1-7,21	Job odpovídá Elífazovi
6.	Út	Job 8,1-22	První řeč Bildadova
7.	St	Job 9,1-10,22	Job odpovídá Bildadovi
8.	Čt	Job 11,1-20	První řeč Sófarova
9.	Pá	Job 12,1-13,28	Job odpovídá Sófarovi
10.	So		
11.	Ne	Job 14,1-22	Neodvratnost smrti
12.	Po	Job 15,1-35	Druhá řeč Elífazova
13.	Út	Job 16,1-17,16	Jobova odpověď Elífazovi
14.	St	Job 18,1-19,29	Druhá řeč Bildadova; Jobova odpověď
15.	Čt	Job 20,1-21,34	Druhá řeč Sófarova; Jobova odpověď
16.	Pá	Job 22,1-30	Třetí řeč Elífazova
17.	So		
18.	Ne	Job 23,1-24,25	Jobova odpověď Elífazovi
19.	Po	Job 25,1-6	Třetí řeč Bildadova
20.	Út	Job 26,1-27,23	Jobova odpověď Bildadovi
21.	St	Job 28,1-28	Píseň o moudrosti
22.	Čt	Job 29,1-30,31	Závěrečná slova Jobova
23.	Pá	Job 31,1-40	Očistná přísaha
24.	So		
25.	Ne	Job 32,1-33,33	První řeč Elíhúova
26.	Po	Job 34,1-35,16	Druhá a třetí řeč Elíhúova
27.	Út	Job 36,1-37,24	Čtvrtá řeč Elíhúova
28.	St	Job 38,1-40,5	První řeč Boží; Job odpovídá Bohu
29.	Čt	Job 40,6-41,26	Druhá řeč Boží
30.	Pá	Job 42,1-17	Jobovo vyznání; Závěr
31.	So		

Kniha Job (hebr. 'íjob) je v Bibli Židů zařazena mezi tzv. ketubím = spisy; v křesťanské Bibli mezi tzv. didaktické knihy. Má jedinečnou literární formu a zabývá se věčně aktuálním tématem: pokouší se zodpovědět otázku, proč trpí i spravedlivý a jak se má vůči Bohu chovat postižený člověk. Proti vítěznému názoru, že utrpení je vždy trestem Božím, se zde setkáváme s novým zjevením: utrpení může člověka rovněž očistit a zdokonalit. Postava Elíhú, jenž vstupuje do děje po třech Jobových přátelích, však také upozorňuje, že nikdo si nesmí o sobě namýšlet, že je zcela neviný. Po všech dialogích, které Job vede s lidskými postavami, završuje celý příběh Bůh, jenž ve své řeči upozorňuje, že jemu jedinému náleží řízení všech lidských osudů. Častým literárním prvkem je tzv. mášal (= přísloví), přítomný zvláště v řečech Jobových přátel.

Autor knihy není znám, šlo však bezesporu o zbožného Izraelitu, znalého i cizích zemí a mravů. Žil v pomezí době někdy mezi 5.–3. stoletím před Kristem.

Je to právě vnitřní stanovisko člověka, které jej má vést k určitému gestu, jímž své vnitřní postoje vyjadřuje. UVědomění si, že právě *prožíváme stejnou událost, jaká se stala při poslední večeři, když Ježíš mezi svými nejbližšími apoštoly poprvé proměňuje chléb a víno ve své Tělo a Krev*, nemůže nechat věřícího křesťana chladným. Právě tato víra, víra ve skutečné a aktuální proměnění je jedním z věroučných rozdílů mezi katolíky a protestanty, kteří si při svém shromáždění stejnou událost pouze připomínají.

Pokleknutí nebo postavení se a sklonění hlavy je tedy logickým projevem toho, co vyznáváme a co se nám vzápětí po proměnění také připomene: „*tajemství víry*“. Kromě obdivu, chvály a uznání, jež by z našich lidských myslí měly směřovat k Bohu, by neměl chybět rovněž velký dík: vždyť kdo z nás si zasloužil tak velkou lásku a tak velký čin, jakým je setrvání Božího Syna na zemi napříč všemi generacemi a všemi zákoutími naší planety Země? Kdybychom doopravdy prožili všechno to, co se u oltáře právě děje, museli bychom umřít. Někdě radostí, jiný vděkem, ale další i hrůzou, bázní až strachem z toho, že se k nám, na naší úroveň sklání tak velká bytost, jakou je sám Bůh.

Ve srovnání s tím, co udělal On, jsou jakékoli naše činy a zásluhy doslova malicherné.

Kdo z nás by si troufl srovnávat svou lásku, svou oběť, své nasazení s tím, co nasazuje, obětuje a v lásce dává Ježíš, Boží Syn? Svým způsobem je tedy odvážné i gesto kněze, který z našich lidských produktů bere chléb a víno a pozvedá je nad oltářem, aby se v tom okamžiku Bůh smiloval nad svým lidem, jako kdysi nad izraelským národem, a opět sestoupil k nám, jež ho prosíme o doprovázení našimi životními událostmi.

Smyslem pozdvihnutí hostie (tedy vylišaného nekvašeného chleba) ***a kalicha*** (s vínem z hroznů bez dalších příměsí a přidaného cukru) není je lépe a blíže zviditelnit přítomným materií, z níž se stává Eucharistie, ale především na způsob starozákonních obětí (nakonec v tomto prostředí také mešní liturgie kdysi vznikla) ***nabídnout nebeskému Otci to málo, co jsme schopni nabídnout, aby to On sám od nás přijal a proměnil. Proto starší věřící ještě i dnes při pozdvihování hluboce sklánějí hlavu:*** nepochopitelně pro ty, kteří uvažují pouze modernistickým způsobem a vůbec netuší, proč se spíše nedívají na to, co jim kněz ukazuje. I když nám liturgické předpisy dnes při proměňování ve mši nepřikazují tento hluboký úklon, je smutné, když ani sám celebrant neví, kde se pozdvihování vlastně vzalo a z tohoto silného mystického okamžiku učiní pouze vnější gesto s patřičným doprovodným efektem. Díváme se, hledíme, pozorujeme dění na oltáři. ***Je důležité však zároveň otevřít zrak víry***, abychom nepatřili mezi ty učedníky, kteří „hledí, ale nevidí, poslouchají, ale neslyší...“. To, co se odehrává, je nekončící proces obětování se za nás. Tak to slyšíme i v konsekračních slovech: „Tělo... které se za vás vydává“, „Krev... která se prolévá za vás...“. Tedy za nás. To „my“ není obecné, abstraktní a prázdné zájmeno – naopak zasahuje všechny, kteří jsme v tu chvíli přítomni. Ano, ***my všichni jsme měli umřít*** za svou odvahu až drzost postavit se Bohu a řídit se vlastními pravidly, na naše hlavy měl padnout rozsudek smrti za to, že nás opustila bázeň z Boží přítomnosti a směle si přicházíme na liturgii, v níž se On zpřítomňuje, kdy chceme a jak chceme, občas pozdě, občas neradi. Zájmeno „my“ se v tu chvíli rozměňuje na desítky nebo i stovky či tisíce drobných „já“, které toto „my“ tvoří. Měl bych plakat. Dojetím, vděčností, láskou.

A zatím se mi nechce ani pokleknout a vidím spoustu důvodů, proč to „tady a teď“ nejde anebo proč je to těžké. Dokonce jsem slyšel i přesvědčivě vyslovenou větu, že „ani Bůh by si to nepřál“. Už toto tvrzení je odvážné, protože mít jistotu, že by si Bůh nepřál naše oběti a těžkosti, spojené třeba s pokleknutím v dešti či na ulici, může mít jenom ten, kdo se postaví Bohu narovně. To byl také největší přestupek prvňáků lidí, kteří chtěli být jako On.

Proměnění, které je centrální částí každé eucharistické modlitby, je spojením Boha s tímto lidem, nebes se zemí. Je to stejně velký zázrak, jako bylo stvoření na počátku dějin či vtělení v Nazaretě. Je to stejně velká událost, jako když si Mojžíš uvědomil, že z hořícího keře k němu mluví Bůh anebo když na lodi apoštol Petr padl na tvář před Ježíšem, jehož nazval svým Mistrem a Pánem.

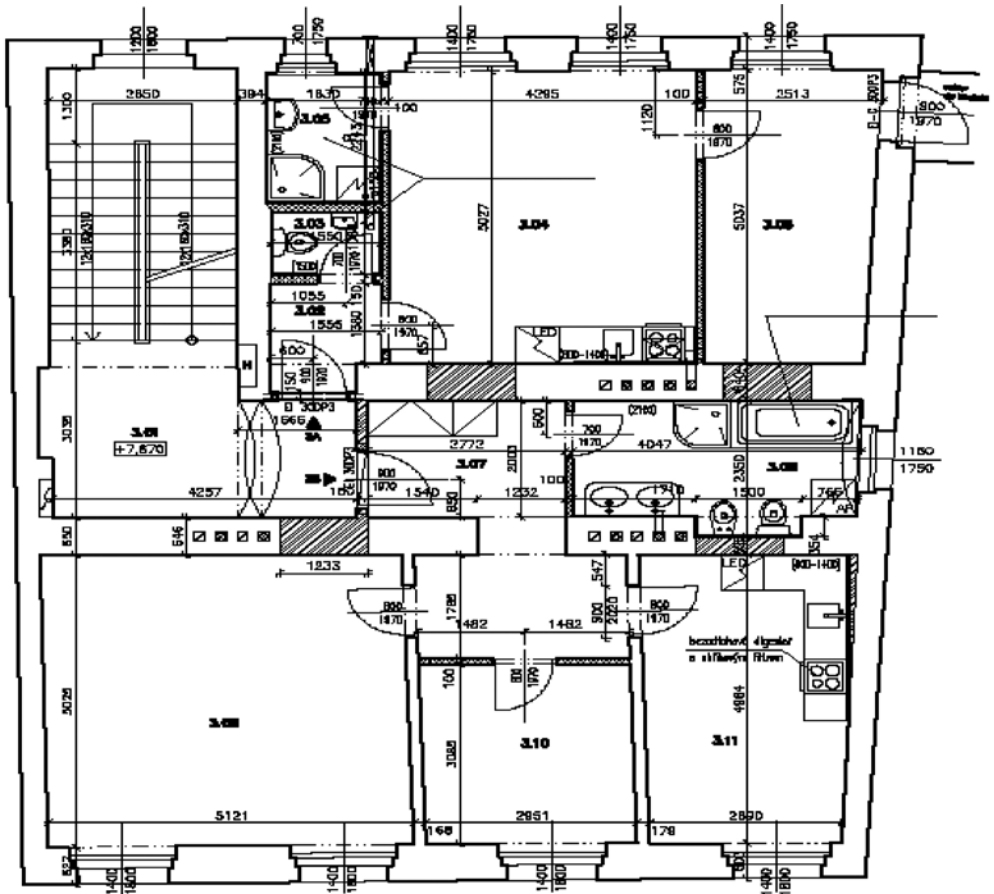

FARNOST NABÍZÍ K PRONÁJMU

2 zrekonstruované byty v budově Ostromečská 6, Praha 3:

byt 3A – 1 + 1 (42,26 m²) – na plánu místnosti 3.01–3.06

byt 3B – 2 + 1 (69,51 m²) – na plánu místnosti 3.07–3.11

Požehnaný nový rok 2015!

Doufám, že jste letošní Vánoce prožili v klidu, radostně, těšíte se z dárků a že vás hřeje i pocit zadostiučinění z dobrých skutků, kterými jste pomohli někomu, kdo vaši pomoc zrovna potřeboval – třeba nečekaným dárkem ze Stromu splněných přání nebo návštěvou, která potěšila a povzbudila někoho osamělého či nemocného.

Naše farní charita se zúčastní Tříkrálové sbírky. Chápu, že se vám nechce chodit koledovat po ulicích (mně taky ne), a proto bych ráda zorganizovala „hromadnou“ koledu. V neděli 4. ledna hned po mši sv., asi v půl 11, bychom se posilnili – třeba v pizzerii naproti kostelu – a pak společně vyrazili zazpívat a vybírat do domů a bytů, které mám vytípané. V předstihu tam vyvěším dopis/oznámení o naší návštěvě. Proto moc prosím všechny, kdo jsou schopni a ochotni se této akce spolu s námi zúčastnit, aby se mi ohlásili. Vítáni jsou hlavně zpěváci nebo ti, kteří by mohli vzít hudební nástroj a doprovodit zpěv. Především prosím rodiče s dětmi (jsou přece tak roztomilé v kostýmech tří králů :-), jestli by obětovali asi 2 až 3 hodiny z poslední prázdninové neděle. Věřím, že mě nezklamete a podpoříte, tak jako při všech akcích organizovaných naší charitou v roce 2014 a že naše Tříkrálová sbírka 2015 bude stejně nebo ještě více úspěšná než loňská.

Také letošní – již 13. – ročník Stromu splněných přání byl velmi úspěšný. Rozdalo se 162 přání a všechny dárky jste také dodali! Věřím, že udělaly velkou radost všem, kteří si je přáli a nemohli je svým dětem či blízkým pořídit. Určitě od nich ještě přijde poděkování, ale zatím přijměte upřímné zaplat' Pán Bůh alespoň ode mě.

Václava Hilbertová

Dobrovolník roku 2014

Dne 2. 12. 2014 byl kolektiv Poledního ateliéru vyznamenán titulem Dobrovolník roku 2014, který uděluje Městská část Praha 3. Na slavnostním večeru v Atriu byly předány ceny paní Marii Staňkové, Anně Tošovské, Miladě Sehrové, Venuši Krmelové, Ing. Haně Beňadikové, Heleně Gruntové, Marii Prokopové, Emilii Machajdíkove a Hertě Mikšíčkové za trpělivou práci, kterou dělají už 12 let! Jejich výrobky znáte z farního jarmarku nebo z adventního a velikonočního prodeje. Za celou dobu trvání Polední ateliér prodejem svých výrobků vydělal přes 100 000 Kč, které věnoval na opravu žižkovských kostelů nebo na podporu charitativních projektů. Srdečně blahopřejeme!

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2014/2015 se vyučuje od září podle následujícího harmonogramu:

- předškoláci – úterý 16.30 (M. Esterková, Z. Mináriková), místnost A
- 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (K. Kochová), místnost B
- 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (K. Kochová), místnost B
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – středa 16.00 (M. Szabo), místnost A
- 4.–5. ročník ZŠ – čtvrtek 18.00 (A. Drahoš), místnost A
- 6. ročník ZŠ – středa 15.40 (B. Oudová Holcátová), místnost B
- 7.–9. ročník ZŠ – čtvrtek 15.10 (B. Oudová Holcátová), místnost A

Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: <http://nabozenstvi.unas.cz>; klara.kochova@gmail.com; farlost-zizkov@iol.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19.00–20.30

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu (str. 14).

Společenství středoškoláků

čtvrtek 18.00–19.00

Setkávání je určeno studentům a studentkám středních škol, kteří si chtějí doplnit základní náboženské vzdělání a pro něž není víra pouze návštěva nedělní bohoslužby.

Katolická víra pro hledající

každý druhý pátek 19.00–20.30

Každoročně po Velikonocích se začíná otec Miloš pravidelně scházet s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00 od 1. října

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfá ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00 od 6. října

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkonicilním a pokonicilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Večerní modlitba

úterý 19.00–20.00

Abychom stavěli opravdu na skále, setkáváme se ke společné modlitbě nejen za sebe, ale také za potřeby církve a farnosti. Do označené krabice u Sv. Prokopa můžete vhadzovat své prosby o modlitby a přimluvy.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozejímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růženec společně u Sv. Prokopa.

Modlitba ke Kristu v Eucharistii

termíny podle pastoračního plánu

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pocítujeme nedostatky. Přijďte se proto poklonit přítomnému Kristu a v tichosti ho společně prosit o pomoc a světlo.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00 od 3. října

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svičky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15 od 29. září

Senioři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektorka formou tréninkových cviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá první sobota 8.00–11.00

Každou první sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrážejí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (*katechumenát*). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava, která může vyústit až do křtu o Velikonocích 2015. Skupina „hledajících“ se začala scházet v pátek 2. 5. 2014, nová skupina se otevře opět příští rok po Velikonocích, a to 15. května 2015.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Přijďte na setkání rodičů (oba rodiče a bez miminka!), nejbližší se koná v **pátek 13. 2. 2015 v 19.00 hodin**. Přípravu ke křtu lze absolvovat i před narozením dítěte (v těhotenství). Další stejná příprava se koná až v pátek 13. 3. 2015. Přineste si přezůvky.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Najděte si čas a vyhledejte kněze, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí probíhá podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Připravte se na svatbu včas, i když ještě nevíte její přesný termín! Nejbližší setkání snoubenců (č. 1) se koná v pátek **16. 1. 2015 v 19.00** ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3). Přineste si přezůvky.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v rozhovoru s knězem v *kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55*. Patnáctiminutový duchovní rozhovor si lze objednat na čtvrtek v čase 17.00–17.45.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

Pomazání nemocných se v naší farnosti uděluje starým a nemocným lidem opět společně, *o třetí postní neděli 8. 3. 2015*; mimo to v naléhavých případech volejte kněze ihned a kdykoliv, abyste s ním domluvili termín návštěvy doma nebo v nemocnici.

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze *co nejdříve po úmrtí*, je dobré datum a čas rozloučení nebo uložení urny domluvit dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši domluvit s ním nevhodnější termín *v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila*.

Jste pokřtění, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Hledajících jako vy je více, než byste si mysleli, takže se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá *společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu*, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Přihlašování probíhá v listopadu a prosinci 2014, přípravná setkání se pak konají od ledna do září 2015 ve farním centru: 18. 1., 8. 2., 8. 3., 12. 4., 17. 5., 7. 6., 19. 7., 13. 9. 2015 – pokaždé v 15 hod. Termín nejbližšího biřmování je stanoven na *neděli 27. září 2015*.

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3 – Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾ (P. Antonín Ježek)			
Úterý		18.00 (P. Antonín Ježek)		
Středa	18.00 (P. Antonín Ježek)		6.00²⁾ (P. Miloš Szabo)	
Čtvrtek	18.00 (P. Miloš Szabo)			
Pátek	18.00 (P. Miloš Szabo)			
Sobota	8.00³⁾ (P. Miloš Szabo)			
Neděle	9.30 (P. Miloš Szabo)	8.00 (P. Václav Wolf)	11.00	17.00

¹⁾ s latinským ordináři, jednou za čtvrtletí v tridentském ritu

²⁾ v adventní době roráty

³⁾ pouze první sobotu v měsíci, po ní úklid kostelů

Neděle – kostel sv. Rocha – 11 h a 17 h:
P. Szabo, P. Ježek

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3 – Žižkov)

Pondělí	8.30–11.30 (vydávání dokumentů a základní informace)	pastorační referent Michal Hladík
Úterý	15.00–17.00 (vše)	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30 (vše)	farář Miloš Szabo
Čtvrtek	8.30–11.30 13.30–16.30 (vše)	farář Miloš Szabo

Kontakty:

farář: P. Miloš Szabo
mobil: (00420) 775 609 952

e-mail: farnost-zizkov@iol.cz
web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 31. 12. 2014		největší očekávané výdaje v lednu 2015:	
výše dluhu (úvěr):	4 259 111,51 Kč	splátka úvěru:	29 324 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč	DPH::	17 800 Kč
sbírka na splácení úvěru (prosinec 2014):	14 425 Kč	ladění varhan u Sv. Anny:	7 000 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800			
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013			